

ΣΥΛΛΑΒΑΙ ΘΕΙΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

Λόγω φιλοσόφων τῆς ἀληθείας ἐπιλαβέσθαι ἐγχειροῦντες, ού δυνάμει διανοίας πεπιστεύκαμεν ἀπηωρημένη τοῦ ὄντος, μεθοδικαῖς τισι διαπλοκαῖς, οἶόν παγίσι, θηρᾶσαι ἐκεῖνο ἐπειγομένη, ἀλλὰ φορὰν ψυχῆς συνεπιστάμεθα τάξει καὶ ἀκολουθίᾳ διεξιοῦσαν τὰς τοῦ εἴναι ἔξαναπλώσεις, ἐν ἐικόνι ουτῶςι ἵσονόμῳ τὴν οὐσίαν ἐποπτεύοντες.¹ Επεὶ δὲ ού τοι ἔτερὸν τι οἷοίου τὸ ὅμοιον κατείληφεν (όικείωσις γάρ τις η κατάληψις, τὸ δὲ ἀνόμοιον ἀλλότριον), οἱ τῆς ψυχῆς λόγος ἴδιος τῷ τῶν ὄντων κοινῷ ἐπεσθαι ἀναπέφανται, λόγου λόγῳ τὸν λόγον περιειληφότος. Λόγος μὴν πᾶς ἀρχὴν καὶ μέσα καὶ τέλος ἔχων, ἐκ ρίζης φυόμενος, ἐπειτα δὲ διακλαδούμενος καὶ καρπὸν τελεσφορῶν γόνιμον, σπερματικῇ δυνάμει οὔσιωται. Νόμος οὖν τοῦ παντὸς οἱ κοινὸς τῶν πάντων Λόγος ἐστί, μέτρῳ καὶ οδῷ τὰ πάντα εξῆς περαίνων, αρμονίαν ἀνεκφοίτητον ἀπεργαζόμενος τῶν μερῶν τοῖς ὅλοις καὶ Κόσμον ἀληθῶς πέρατι ἐξ ἀπειρίας συμπιγγύς. Οἵ πεποιθότες δημιουργικὸν τὸν Κοινὸν καὶ σπερματικὸν Λόγον κηρύττειν ού διστάζομεν, μιμηστικόμενοι τῶν τε ἐν Σάμῳ ἐνταυθὶ συμβόλων καὶ τῆς ἐν Εφέσῳ φυσιολογίας ἀντίπεραν, κούκ ἀσυνετοῦντες τῶν ἐν Πάτμῳ πλησίον ἐνθεασμῶν.

Λόγον γοῦν ἐν διεξόδῳ ψυχικῇ ἀληθῇ διώκοντας σεμνῇ προβάσει μιμεῖσθαι χρὴ τὴν ἔμμετρον λόγω καθολικῷ τῶν ὄντων φύσιν ἀληθείας, σεβάζειν τε τὸν Θεοῦ Λόγον Αίτιον τῆς Ἀληθείας. Τὴν δὲ σπερματικὴν τοῦ λόγου καταβολὴν, ἡς ἥρτηται η τούτου πλάτυνσις, ούκ ἀν ημάρτομεν ἀνὰ λόγον νοοῦντες ἐν μὲν ταῖς πρώταις ἀρχαῖς πατρικὸν βυθὸν κρυφιότητος, ἐν δὲ ταῖς κοσμικαῖς ἀνάγκαις ενάδα μήποστατικὴν ὄντότητος, τὴν άυτὴν ιέρῳ ὡδὸν σπέρματος ἔμπλεων θείου ἀινιττόμενοι, ἐν ψυχικῇ δὲ κινήσει πίστιν ἀκίνητον καὶ ἔδρασιν βεβαιότητος γεραίροντες. Ων ἐπονται Φάνης μὲν Λόγος ἐν τοῖς μήπερέκεινα καὶ τρίτον καὶ τελεσιουργὸν Άυτοαγιότης μήπερνοος ἐν δὲ τοῖς μέσοις αἱ τῶν ὄντων δυναμερεῖς πρόοδοι, καὶ ἐπί άυταῖς ολοκληρία παντελής Κόσμου ἐν δὲ ψυχαῖς σειρᾷ διεξόδευσις τὴν τῆς πίστεως συναιρεσιν ἔξανελίττουσα, καὶ ἐίτα νοὸς ολοσχερεῖς ἐπιβολαὶ τὰς διανοητικὰς συνέχουσα ἐκμηρύσεις ἐν ενὶ ὅλῳ. Τρισὶ γάρ πάντα δέδασται.

Πίστιν οὖν ὄρθόδοξον καὶ ἔλληνα φιλόσοφον λόγον ἴσμεν οὐκ ἀντιφερόμενα, οὐκ ἀλλως βαίνειν τρεπόμενα ἐν τοῖς άυτοῖς, οὐδ ἀλλοτρίοις πράγμασιν μεριζόμενα, ἀλλὰ μίαν ἀληθειαν δυοῖν ἐπιβολαῖν καταλαμβανομένην, συνηρημένη τε καὶ διεξωδευμένη, δυοῖν τε ἐν τρόποιν ἐν νόημα σημαινόμενον, μιστικῷ καὶ ἀποκεκαλυμένῳ, δυοῖν τε ἐν πρᾶγμα ἰδιωμάτοιν υφιστάμενον, κρυφιότητι καὶ φανερώσει.

Καὶ γὰρ φύσιν καθόλου καὶ υπὲρ φύσιν ὃν χωρίζομεν, καὶ περ ἀσύγχυτα ταῦτα ὄυσίᾳ διφυλάττοντες, ἀλλ ἐνεργείᾳ τὴν φύσιν ἐκθεουμένην γιγνώσκομεν, τὴν δὲ Θεότητα φυσιουμένην θαμβοῦμεν δημιουργικαῖς τομαῖς θεουργίαις τε παντοῖαις, καὶ ἀυτῇ τῇ ἀνεκλαλήτῳ υποστατικῇ ἀυτῆς καταγωγῇ. Κοινωνίαν γοῦν Θεοῦ καὶ Κόσμου πρεσβεύομεν, τῆς τοῦ κρείττονος δημιουργικῆς προνοίας μέχρι σωτηρίας τοῦ υφειμένου ἐξικνουμένης καὶ λυτρώσεως, ὃν μὴν γε μετουσιώσεως.

Θεραπείας γε μὴν χρήζει η φύσις ἀσθενοῦσα, κόυκ δεῖ ταύτην ἐπανουσιωθῆναι· ὅτι ἔωλος ἀν ἦν ἄλλως η δημιουργικὴ σοφία. Μένει γὰρ δὴ πάντως η φύσις ἐν τοῖς ὄροις τῆς ὄυσίας ἀυτῆς, ὡς εὖ σχοῦσι, (επειδὴπερ καὶ πᾶν τὸ ὄν ὃν ὄυσίᾳ υφίσταται καὶ τινι τοῦ ἐίναι περιγραφῆ), ἐνιδρυομένη δέ γε τῷ ἀιτίῳ ἀυτῆς τέλος μὲν τοι λαμβάνει ὄικείως ἀριστον, ἐνεργεῖ δέ τε θείως κού μόνον φυσικῶς, ὃν δυοῖν ἐν τούτῳ ἀπομερισμοῖν σχαζομένη, ἀλλὰ μιᾷ ἐντελεχείᾳ τὸ τε ἐίδος ἀυτῆς τελειοῦται καὶ υπερτελής ἐπιγίγνεται χάρις.

Τοιοῦτον ὄίδαμεν τὸν ἐν Ορθοδοξίᾳ Ελληνισμὸν σωζόμενον, τὴν δὲ Ορθοδοξίαν ἐν ἐκείνῳ δοξαζομένην, συνωρίδα ταύτην ἀπταιστον, Θεῷ τε φίλην καὶ φύσει ὄικείαν. Ἀρωγὴν ἐπὶ τούτοις δὶ αὐτῶν ἀσφαλτὸν κηρύττομεν παντὶ τῷ ἐν Λαβυρίνθοις χειμαζομένῳ, τῷ τὸν Μίτον τῆς Φύσεως ἀπολέσαντι, τῷ τε συγχύσαντι τὴν ἐναπομαχθεῖσαν ἐν ημῖν Θεοῦ σφραγίδα, τῷ τε φαντασιοκοπιμένῳ ὡς γε δὴ ἀπώ φύσεως η σωτηρία, ἐν παραβύστῳ ψυχῆς ἀνουσίῳ, τῷ τὴν δημιουργίαν οπιωσοῦν ἐκφαυλίζοντι, τῷ κτίσματος καὶ ἀκτίστου υπερουσιότητος βλάσφημον ἐν προσώπῳ ομοιούσιον λάθρᾳ πλάττοντι, τῷ τὸν Θεὸν ἀυτὸν, Θεὲ Λόγε ιλάσθητι, υποκαθιστάντι. Πάντες οὕτοι πληθυνθέντες ἐν ἐσχάτοις τὴν ἀσθένειαν πάσχουσι τῆς φύσεως, δὶ ἦν Κύριος ο Θεὸς ἐσαρκώθη καὶ ἐσταυρώθη.

Ἀνακαλοῦμεν γοῦν ἀυτοὺς ἐφ Ἑλληνισμῷ καὶ Ορθοδοξίᾳ, ρόπῃ μιᾷ βεβαιοῦντες ἐν αὐτοῖς ἐνεργηθῆναι τὴν τε πλήρωσιν τῆς φύσεως καὶ τὴν λύτρωσιν ἐπέκεινα αὐτῆς. ὅτι μετὰ μεγέθους καὶ ὑψους καὶ τοῦ κατὰ φύσιν τελείου τὸ υπὲρ φύσιν μακάριον στέφος κατὰ χάριν δωρίζεται.

**27.VIII.1993 ἐν Σάμω ① ② ③ ④ ⑤ ⑥ ⑦ ⑧ ⑨ ⑩ ⑪ ⑫ ⑬ ⑭ ⑮ Α. Λ.
ΠΙΕΡΡΗΣ**